

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми състав)

20 юни 2018 година*

„Конкуренция — Административно производство — Решение за извършване на проверка — Пропорционалност — Липса на произволен характер — Задължение за мотивиране — Достатъчно сериозни улики — Правна сигурност — Оправдани правни очаквания — Право на зачитане на личния живот — Право на защита“

По дело T-325/16

České dráhy, a.s., установено в Прага (Чешка република), за което се явяват К. Muzikář, J. Kindl и V. Kuša, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват Р. Rossi, А. Biolan, G. Meessen, Р. Němečková и М. Šimerdová, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане на основание член 263 ДФЕС за отмяната на Решение С(2016) 2417 окончателен на Комисията от 18 април 2016 година относно процедура по прилагане на член 20, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003, адресирано до České dráhy, както и до всички пряко или непряко контролирани от него дружества, с което им се разпорежда да се подчинят на проверка (преписка АТ.40156 — Falcon),

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав),

състоящ се от: А. М. Collins, председател, R. Varents и J. Passer (докладчик), съдии,

секретар: L. Grzegorzczuk, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 26 октомври 2017 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: чешки.

Решение

Обстоятелствата по спора

- 1 Жалбоподателят, České dráhy, a.s., е акционерно дружество. Това дружество е чешкият национален железопътен превозвач, притежаван от чешката държава. То заема господстващо положение по-конкретно на пазарите за доставка на транспортни услуги на пътници и за доставка на услуги за управление на железопътната инфраструктура в Чешката република.

Процедура пред чешкия орган за защита на конкуренцията

- 2 През 2011 г. и 2012 г. други двама превозвачи, RegioJet a.s. и LEO Express a.s., започват да предлагат услуги за железопътен превоз на пътници по линията между Прага (Чешка република) и Острава, град, който се намира в североизточната част на Чешката република.
- 3 От 2011 г. срещу жалбоподателя, за който се подозира, че злоупотребява с господстващото си положение, като предлага на загуба услугите си за железопътен превоз на пътници, при агресивно ниски цени, по линията Прага—Острава, започва разследване от чешкия орган за защита на конкуренцията, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (Служба за защита на конкуренцията, Чешка република).
- 4 На 24 януари 2012 г. след предварително разследване чешкият орган за защита на конкуренцията започва административна процедура срещу жалбоподателя на основание член 11, параграф 1 от zákon č. 143/2001 Sb. о ochraně hospodářské soutěže (Закон № 143/2001 за защита на конкуренцията).
- 5 На 25 януари 2012 г. чешкият орган за защита на конкуренцията извършва проверка в помещенията на жалбоподателя.
- 6 Воденото от чешкия орган за защита на конкуренцията разследване все още продължава към датата на приемането на решението, което е предмет на настоящата жалба.

Производство пред чешките съдилища

- 7 На неуточнена дата двамата конкуренти на жалбоподателя, RegioJet и LEO Express, подават иск срещу него пред чешките съдилища, с който търсят поправка на вредите, които им причинило твърдяното антиконкурентно поведение на жалбоподателя на линията Прага—Острава.
- 8 С решение от 10 декември 2015 г. Městský soud v Praze (Общински съд Прага, Чешка република) отхвърля иска на LEO Express. Последното обжалва това решение пред Vrchní soud v Praze (Висш съд Прага, Чешка република). Към датата на приемането на решението, което е предмет на настоящото дело, това производство все още е висящо.
- 9 Към същата дата Městský soud v Praze (Общински съд Прага) все още не се е произнесъл по иска на RegioJet.

Разследване от Комисията

- 10 На 18 април 2016 г. Европейската комисия приема Решение С(2016) 2417 окончателен относно процедура по прилагане на член 20, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003, адресирано до жалбоподателя, както и до всички пряко или непряко контролирани от него дружества, с което им се разпорежда да се подчинят на проверка (преписка АТ.40156 — Falcon) (наричано по-нататък „обжалваното решение“).
- 11 Съображения 2—9 от обжалваното решение имат следното съдържание:
- „(2) Европейската комисия (наричана по-нататък „Комисията“) получи информация, от която става ясно, че [жалбоподателят] заема господстващо положение по смисъла на член 102 ДФЕС, наред с останалото, на пазарите за доставката на услуги за превоз на пътници и за доставката на услуги за управление на железопътната инфраструктура в Чешката република.
 - (3) Комисията разполага с данни, навеждащи на мисълта, че [жалбоподателят] може да практикува цени, които са по-ниски от себестойността (predatory pricing) на някои железопътни линии, по-конкретно (но не само) на линията Прага—Острава. Това поведение би могло да е част от стратегия от страна на [жалбоподателя] в разрез с правилата на конкуренцията, възприета с цел да защити позицията си на пазара на доставката на услуги за превоз на пътници и да ограничи развитието на конкуренцията на пазара.
 - (4) Комисията получи данни, навеждащи на мисълта, че това твърдяно нарушение е допуснато поне от 2011 г. нататък, когато частен конкурент е започнал да предоставя услуги на линията Прага—Острава, дори по-рано, и че това поведение явно продължава.
 - (5) Посоченото поведение, ако бъде доказано, би представлявало едно или повече нарушения на член 102 ДФЕС.
 - (6) Тези твърдени нарушения са извършени напълно тайно. Съществуващата информация относно твърдените нарушения явно е сведена до минимум и се съхранява в места и под форма, която улеснява нейното укриване, запазване или унищожаване в случай на искане за предоставяне на сведения или на обявени проверки.
 - (7) За да може Комисията да установи всички релевантни обстоятелства относно евентуални нарушения, както и контекста, в който те се извършват, следва в приложение на член 20 от Регламент № 1/2003 да се извърши проверка на място в помещенията на [жалбоподателя]. За да се гарантира ефикасността на тази проверка, е необходимо тя да се извърши без предварително уведомяване на предприятието, за което се подозира, че е извършило нарушението.
 - (8) Ето защо следва да се приеме решение в приложение на член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003, с което [жалбоподателят] се поканва да се подчини на проверката и това решение да се съобщи непосредствено преди проверката.
 - (9) Комисията е запозната с това, че компетентният орган за защита на конкуренцията в държавата членка, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (наричан по-нататък „ÚOHS“) е започнал административна процедура относно същото нарушение и е извършил проверка в помещенията на [жалбоподателя] през 2012 г. Комисията е разгледала съответната преписка на ÚOHS“.

12 Член 1 от обжалваното решение сочи в първа алинея:

„С настоящото решение се разпорежда на [жалбоподателя], заедно с всички дружества, които той контролира пряко или непряко, да се подчини на проверка относно неговото евентуално участие в нарушение на член 102 ДФЕС в областта на доставката на услуги за железопътен превоз на пътници в Чешката република. Нарушението включва по-конкретно практикуването на цени под себестойността, които могат да ограничат достъпа на трети лица до пазара или тяхното развитие на пазара на услуги за железопътен превоз на пътници, както и всяка друга стратегия със същия ефект“.

13 Съгласно член 2 от обжалваното решение, „[п]роверката [трябвало] да започне [...] на 26 април 2016 г., или малко след тази дата“.

14 Член 3 от обжалваното решение уточнява, че „[а]дресатът на настоящото решение е [жалбоподателят], заедно с всички дружества, които той контролира пряко или непряко [;] решението е съобщено на [жалбоподателя] непосредствено преди проверката в приложение на член 297, параграф 2 ДФЕС“.

15 Проверката се провежда от 26 до 29 април 2016 г.

Производството и исканията на страните

16 На 24 юни 2016 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

17 В съответствие с член 89 от Процедурния правилник на Общия съд последният поканва Комисията да представи някои документи. Комисията изпълнява това в определения срок.

18 Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени обжалваното решение,
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

19 Комисията иска от Общия съд:

- да отхвърли жалбата,
- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

20 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква шест основания, изведени от:

- произволния и непропорционален характер на обжалваното решение и на разглежданата проверка (първо основание),
- нарушение на задължението за мотивиране (второ основание),
- липсата на достатъчно сериозни улики, обосноваващи приемането на обжалваното решение и извършването на проверката (трето основание),

- липсата на засягане на търговията между държави членки и на господстващо положение на жалбоподателя на вътрешния пазар или на съществена част от него (четвърто основание),
 - нарушение на принципите на правната сигурност и на защита на оправданите правни очаквания (пето основание),
 - нарушение на правата, гарантирани с членове 7 и 48 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) и с членове 6 и 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“) (шесто основание).
- 21 В самото начало следва да се отбележи, че макар атакуваният с настоящата жалба акт да е решението, с което се разпорежда извършването на разглежданата проверка, и макар всички повдигнати от жалбоподателя основания да са насочени изключително към отмяната на това решение, при все това някои забележки и доводи, които той е направил в рамките на писмената фаза на производството, се отнасят до протичането на проверката, към която Комисията е пристъпила в изпълнение на посоченото решение. Впрочем за това свидетелства начинът, по който жалбоподателят е озаглавил първото и третото основание за отмяна.
- 22 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика прилагането на решение, с което се разпорежда проверка, не се отразява върху законосъобразността на решението (вж. решение от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, T-289/11, T-290/11 и T-521/11, EU:T:2013:404, т. 49 и цитираната съдебна практика) и че следователно дадено предприятие не може да се позове на незаконосъобразността, от която е засегнато протичането на производствата по проверката, в подкрепа на исканията си за отмяна срещу акта, въз основа на който Комисията е извършила тази проверка (вж. решение от 17 септември 2007 г., Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals/Комисия, T-125/03 и T-253/03, EU:T:2007:287, т. 55 и цитираната съдебна практика).
- 23 При все това жалбоподателят уточнява в съдебното заседание, че не целял да се позове на незаконосъобразността, от която било засегнато протичането на производствата по проверката, в подкрепа на исканията си за отмяна на обжалваното решение. Забележките и доводите относно протичането на разглежданата проверка били предназначени единствено да послужат като „помощ за тълкуване“ на целта, стояща в основата на обжалваното решение.
- 24 Следователно под този ъгъл следва да се преценят тези забележки и доводи при разглеждането на основанията за отмяна на обжалваното решение.
- 25 Освен това разглеждането трябва да започне с анализа на второто и третото основание с оглед на това, че този анализ може да има отражение върху този на останалите основания.

По второто и третото основание, изведени от нарушение на задължението за мотивиране и от липсата на достатъчно сериозни улики, позволяващи да се направи предположение за нарушение на правилата на конкуренцията

- 26 С третото основание жалбоподателят упреква най-напред Комисията, че в обжалваното решение не е посочила нито едно доказателство, позволяващо да се предположи, че е допуснато нарушение на правилата на конкуренцията.
- 27 При всички случаи жалбоподателят е убеден, че към момента на приемането на обжалваното решение Комисията не можела за разполага със сериозни доказателства (дори непреки), позволяващи да се предположи, че е допуснато нарушение на правилата на конкуренцията. Тъкмо обратното, доказателствата, събрани в рамките на процедурата пред чешкия орган за

защита на конкуренцията, сред които е експертизата на г-н Крабес от 16 декември 2013 г. и тази на Univerzita Pardubice (Университета в Пардубице, Чешка република) от 25 август 2015 г., пледирали в полза на липсата на антиконкурентно поведение на жалбоподателя. Освен това същите доказателства показвали, че практикуваните от жалбоподателя цени са останали средно по-високи от тези на неговите конкуренти и че неговите приходи на линията Прага—Острава са били винаги по-високи от променливите разходи. Липсата на достатъчно сериозни улики се потвърждавала от развитието на положението на линията Прага—Острава, характеризиращо се с високо равнище на конкуренция. Следователно според жалбоподателя е твърде вероятно, че обжалваното решение било изключително основано на оплакване, подадено от един от превозвачите конкуренти, а не на подходяща проверка на истинността на фактите.

- 28 В това отношение жалбоподателят иска от Общия съд да извърши физическа проверка на уликите, с които Комисията е разполагала към датата на приемането на обжалваното решение, и да прецени доколко тя е разгледала преписката на чешкия орган за защита на конкуренцията.
- 29 С второто си основание жалбоподателят претендира, че обжалваното решение не е достатъчно мотивирано и че определя предмета и целта на проверката по твърде широк начин, като обхваща така на практика цялото поведение на жалбоподателя в сектора на железопътния превоз на пътници в Чешката република.
- 30 Всъщност предметът на проверката бил определен твърде широко от териториална, времева и правна гледна точка. От гледна точка на територията съображение 3 от обжалваното решение визирало евентуално нарушение, извършено по-конкретно на линията Прага—Острава, но което не се ограничавало до тази линия. Що се отнася до определянето във времето, използваната формулировка безспорно препращала към началото на поведението, разглеждано през 2011 г., но не изключвала възможността Комисията да разгледа и предходните периоди, както и всеки друг последващ период. От правна гледна точка член 1 от обжалваното решение посочвал, че подозираното нарушение „включва по-конкретно“ практикуването на цени под себестойността, визиращо по този начин всякаква друга форма на нарушение на член 102 ДФЕС. Нещо повече, Комисията не идентифицирала разглеждания пазар.
- 31 Освен това обжалваното решение не описвало конкретно фактите и презумпциите, които Комисията възнамерявала да провери, нито посочвало улики, оправдаващи нейните подозрения (относно последното твърдение за нарушение вж. т. 26 по-горе).
- 32 По този начин обжалваното решение позволило на Комисията да направи опити за необосновано търсене на информация (т.нар. „fishing expeditions“) и да обърне внимание не само на документите относно появата на конкурентните превозвачи на линията Прага—Острава, но и на други документи. Всъщност именно върху тези документи, сезирани при разглежданата проверка (Falcon), но без връзка с линията Прага—Острава, Комисията се е основала, за да разпреди втора проверка (Twins), която е предмет на делото, заведено под номер Т-621/16, České dráhy/Комисия.
- 33 Комисията иска отхвърлянето на тези две основания.
- 34 В самото начало следва да се припомни, че изискването за закрила срещу произволната и непропорционална намеса на публичната власт в сферата на частната дейност на всяко лице, независимо дали то е физическо или юридическо, е основен принцип на правото на Европейския съюз (вж. решение от 25 ноември 2014 г., Orange/Комисия, Т-402/13, ЕУ:Т:2014:991, т. 83 и цитираната съдебна практика).
- 35 При това положение, за да бъде в съответствие с този основен принцип, решението за извършване на проверка трябва да има за цел да се съберат документите, които са необходими, за да се проверят действителността и обхватът на определени фактически и правни положения,

- по отношение на които Комисията вече разполага с информация, съдържаща достатъчно сериозни улики, които позволяват да се предположи, че е извършено нарушение на правилата на конкуренция (вж. решение от 25 ноември 2014 г., *Orange/Комисия*, Т-402/13, ЕУ:Т:2014:991, т. 84 и цитираната съдебна практика).
- 36 С други думи, притежаването на достатъчно сериозни улики, позволяващи да се предположи, че е извършено нарушение на правилата на конкуренцията, е условие *sine qua non*, за да може Комисията да разпорежи проверка по член 20, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167).
- 37 Освен това също при спазване на посочения общ принцип съдържанието на решение, с което се разпорежда проверка, не трябва да надхвърля обхвата на нарушението, което може да се предположи въз основа на тези улики.
- 38 Безспорно по принцип Комисията не е длъжна нито да предостави на адресата на подобно решение цялата информация относно предполагаемите нарушения, с която разполага, нито да отграничи с точност съответния пазар, нито да даде правилна правна квалификация на тези нарушения, нито да посочи периода, през който те са били извършени (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2013 г., *Deutsche Bahn* и др./Комисия, Т-289/11, Т-290/11 и Т-521/11, ЕУ:Т:2013:404, т. 170 и цитираната съдебна практика).
- 39 За сметка на това тя трябва да изложи възможно най-точно предположенията, които възнамерява да провери, тоест какво се издирва, и обстоятелствата, които трябва да бъдат проверени. За тази цел тя също така е длъжна в решението, с което се разпорежда проверка, да опише основните характеристики на подозираното нарушение, като посочи пазара, който се предполага, че е засегнат, и естеството на подозираните ограничения на конкуренцията, и да разясни в какво се е изразило предполагаганото участие в нарушението на предприятието, обект на проверката, както и правомощията, предоставени на разследващите органи на Съюза (вж. решение от 6 септември 2013 г., *Deutsche Bahn* и др./Комисия, Т-289/11, Т-290/11 и Т-521/11, ЕУ:Т:2013:404, т. 170 и 171 и цитираната съдебна практика).
- 40 Освен това изключително кратките, мъгляви, общи и в някои отношения двусмислени мотиви обаче не биха могли да отговарят на изискванията за мотивиране, определени с член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003, за да оправдаят искане за предоставяне на информация, което е направено повече от две години след първите проверки, след като Комисията вече е била отправила няколко искания за предоставяне на информация до предприятия, подозирани за участие в нарушение, и то няколко месеца след решението за образуване на производството, и следователно спорното решение е било прието в момент, когато Комисията вече е разполагала със сведения, които са щели да ѝ позволят да изложи по-точно подозренията към съответните предприятия за нарушение (вж. в този смисъл решение от 10 март 2016 г., *HeidelbergCement/Комисия*, С-247/14 Р, ЕУ:С:2016:149, т. 39).
- 41 При всички случаи, доколкото мотивите на решение за проверка определят обхвата на поверените на длъжностните лица на Комисията правомощия (вж. в този смисъл решение от 18 юни 2015 г., *Deutsche Bahn* и др./Комисия, С-583/13 Р, ЕУ:С:2015:404, т. 60), посоченият в точка 34 по-горе общ принцип не допуска в решение за проверка формулировки, които разширяват този обхват извън това, което следва от достатъчно сериозните улики, с които Комисията разполага към датата на приемане на подобно решение.
- 42 Всъщност именно в приложение на този общ принцип Общият съд е отменил разглежданото решение в делото, по което е постановено решение от 14 ноември 2012 г., *Nexans France* и *Nexans/Комисия* (Т-135/09, ЕУ:Т:2012:596), в частта му, отнасяща се до електрически кабели,

различни от подводните и подземни електрически кабели с високо напрежение и свързаните с тези кабели материали, след като е констатирал, че ако към датата на приемането на това решение Комисията е разполагала с достатъчно сериозни улики, за да разпорежи извършването на проверка относно подводните и подземни електрически кабели с високо напрежение и относно свързаните с тези кабели материали, за сметка на това тя не е разполагала с достатъчно сериозни улики, за да разпорежи проверка на всички електрически кабели и свързаните с тях материали (вж. в този смисъл решение от 14 ноември 2012 г., Nexans France и Nexans/Комисия, Т-135/09, ЕУ:Т:2012:596, т. 91—94).

- 43 В конкретния случай следва при това положение да се определи дали Комисията е разполагала с достатъчно сериозни улики, които позволяват да се предположи, че е извършено нарушение на правилата на конкуренцията от жалбоподателя, и от друга страна, дали определеният в обжалваното решение обхват на проверка се е свеждал до нарушението, което Комисията е можела да подозира въз основа на подобни улики.
- 44 В това отношение преди всичко жалбоподателят упреква Комисията, че не е посочила в обжалваното решение никакво конкретно доказателство, позволяващо да се установи подозрението за вмененото му антиконкурентно поведение.
- 45 При все това, ако, за да покаже, че проверката е оправдана, Комисията е длъжна подробно да изложи в решението, с което се разпорежда проверка, че разполага със съществени сведения и улики, които ѝ дават сериозни основания да подозира наличие на нарушението, в извършването на което е заподозряно предприятието, обект на проверката (вж. решение от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, Т-289/11, Т-290/11 и Т-521/11, ЕУ:Т:2013:404, т. 172 и цитираната съдебна практика), тя не може да бъде задължена да посочва във фазата на предварително разследване наред с предположенията за нарушения, които възнамерява да провери, и уликите, т.е. данните, въз основа на които може да се предполага, че е извършено нарушение на член 102 ДФЕС. Всъщност подобно задължение би поставило под въпрос установеното в съдебната практика равновесие между запазването на ефективността на разследването и зачитането на правото на защита на съответното предприятие (решение от 25 ноември 2014 г., Orange/Комисия, Т-402/13, ЕУ:Т:2014:991, т. 81).
- 46 Всъщност, от една страна, що се отнася до фазата на предварителното разследване, началният ѝ момент е датата, на която, упражнявайки предоставените ѝ с членове 18 и 20 от Регламент № 1/2003 правомощия, Комисията приема мерки, които включват обвинение в извършване на нарушение и имат значително отражение върху положението на заподозрените предприятия. От друга страна, чрез изложението на възраженията засегнатото предприятие се информира едва в началото на състезателната фаза на производството за всички основни доказателства, на които Комисията се основава на този етап от производството, и това предприятие разполага с право на достъп до преписката с цел осигуряване на ефективното упражняване на правото му на защита. Ето защо съответното предприятие може да се позовава на правото си на защита в пълен обем едва след изпращане на изложението на възраженията. Всъщност, ако това право се отнасяше до периода, предхождащ изпращането на изложението на възраженията, ефективността на разследването на Комисията би била намалена, тъй като още по време на фазата на предварителното разследване засегнатото предприятие би било в състояние да установи сведенията, известни на Комисията, а следователно и тези, които все още биха могли да бъдат укривани от нея (решение от 25 ноември 2014 г., Orange/Комисия, Т-402/13, ЕУ:Т:2014:991, т. 78 и цитираната съдебна практика).
- 47 При това положение Комисията не би могла да се упрекне, че просто е констатирала в обжалваното решение, че е разполагала с данни, навеждащи на мисълта, „че [жалбоподателят] [е могъл] да практикува цени, които са по-ниски от себестойността (predatory pricing) на някои железопътни линии, по-конкретно (но не само) на линията Прага—Острава“ и „че това

твърдяно нарушение е [било] допуснато поне от 2011 г. нататък, когато частен конкурент е започнал да предоставя услуги на линията Прага—Острава, дори по-рано, и че това поведение явно продължава“.

- 48 При все това, когато съдът на Съюза е призован, както е в настоящото дело, да осъществи контрол върху решение за проверка, за да се увери, че то не е произволно, той трябва да се увери, че съществуват достатъчно сериозни улики, които позволяват да се предположи, че съответното предприятие е нарушило правилата на конкуренция (вж. в този смисъл решение от 14 ноември 2012 г., Nexans France и Nexans/Комисия, T-135/09, EU:T:2012:596, т. 43 и цитираната съдебна практика).
- 49 В това отношение от съдебната практика следва, че поне когато предприятие, адресат на решение, прието на основание член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003, представя определени данни, които поставят под съмнение обстоятелството, че Комисията е разполагала с достатъчно сериозни улики, за да приеме такова решение, съдът на Съюза трябва да разгледа тези улики и да провери дали са достатъчно сериозни (решение от 14 ноември 2012 г., Nexans France и Nexans/Комисия, T-135/09, EU:T:2012:596, т. 72).
- 50 При все това разглеждането на въпроса дали преди приемането на решението за извършване на проверка Комисията е разполагала с достатъчно сериозни улики, които позволяват да се предположи, че е извършено нарушение на правилата на конкуренция, не е единственият начин Общият съд да се увери, че посоченото решение няма произволен характер (решение от 25 ноември 2014 г., Orange/Комисия, T-402/13, EU:T:2014:991, т. 87).
- 51 Всъщност контролирането на мотивите на дадено решение позволява на съда и да следи за спазването на принципа за защита срещу произволната или непропорционална намеса, тъй като посоченото мотивиране позволява да се разкрие обосноваият характер на предвидената намеса в съответните предприятия (вж. решение от 25 ноември 2014 г., Orange/Комисия, T-402/13, EU:T:2014:991, т. 89 и цитираната съдебна практика). При положение че Общият съд счита, че предположенията, които Комисията възнамерява да провери, и обстоятелствата, които трябва да обхване проверката, са достатъчно точно определени, той може да направи извода, че решението за извършване на проверка няма произволен характер, без да е необходимо да разглежда конкретно съдържанието на уликите, с които е разполагала Комисията към момента на приемане на това решение (решение от 25 ноември 2014 г., Orange/Комисия, T-402/13, EU:T:2014:991, т. 91).
- 52 В конкретния случай Комисията е посочила в обжалваното решение:
- първо, че разполага с „данни, навеждащи на мисълта, че [жалбоподателят] [е могъл] да практикува цени, които са по-ниски от себестойността (predatory pricing) на някои железопътни линии, по-конкретно (но не само) на линията Прага—Острава“ (съображение 3 от обжалваното решение),
 - второ, че е получила „данни, навеждащи на мисълта, че това твърдяно нарушение е допуснато поне от 2011 г. нататък, когато частен конкурент е започнал да предоставя услуги на линията Прага—Острава, дори по-рано, и че това поведение явно продължава“ (съображение 4 от обжалваното решение),
 - трето, че посоченото в обжалваното решение нарушение на член 102 ДФЕС „включва[ло] по-конкретно практикуването на цени под себестойността, които могат да ограничат достъпа на трети лица до пазара или тяхното развитие на пазара на услуги за железопътен превоз на пътници“ (член 1 от обжалваното решение).

- 53 По този начин обжалваното решение включва в обхвата на разглежданата проверка не само евентуално нарушение на член 102 ДФЕС, състоящо се в практикуването на хищнически цени на линията Прага—Острава от 2011 г. нататък, но и други форми на нарушение на член 102 ДФЕС, други линии в Чешката република освен линията Прага—Острава и периода преди 2011 г.
- 54 Само мотивите на обжалваното решение обаче не позволяват да се предположи, че към датата на приемане на посоченото решение Комисията действително е разполагала с достатъчно сериозни улики, които позволяват да се предположи, че е извършено нарушение на член 102 ДФЕС, както то е описано в точка 53 по-горе.
- 55 При това положение следва да се провери, на първо място и с оглед на други релевантни данни, дали към датата на приемане на обжалваното решение Комисията е разполагала с достатъчно сериозни улики, позволяващи да се предположи, че е извършено нарушение на член 102 ДФЕС, състоящо се в практикуване на хищнически цени на линията Прага—Острава от 2011 г. нататък.
- 56 На второ място, следва да се провери дали към същата дата Комисията е разполагала и с достатъчно сериозни улики за други форми на нарушение на член 102 ДФЕС на други линии и през периода преди 2011 г.

По твърдяното практикуване на хищнически цени на линията Прага—Острава от 2011 г. нататък

- 57 В писмения си отговор Комисията е идентифицирала три групи данни, които са я накарали да приеме обжалваното решение: данни, получени от жалбоподателя, данни, получени от източници, които са обществено достъпни, и преписката на чешкия орган за защита на конкуренцията, включваща експертното становище на Университета в Пардубице.
- 58 Що се отнася до третата група данни, Комисията е цитирала по-конкретно точки 128—130 и 155—157 от експертното становище на Университета в Пардубице. В тези точки експертите били констатирали по-конкретно, че предоставената информация (вж. т. 3 от експертното становище) не позволявала да се заключи, че цифрите относно съответните разходи отразяват правилно положението. Експертното становище привлякло вниманието и върху вероятността за изопачаване на данните на жалбоподателя.
- 59 Що се отнася до цитираните от Комисията точки от експертното становище на университета в Пардубице, жалбоподателят поддържа по-конкретно, че направените в него резерви са само незначителни. Ставало въпрос за често срещани формулировки, посредством които експертите обикновено гарантират, че експертизата им няма да може да се оспори и че няма да им се търси евентуална отговорност.
- 60 В самото начало следва да се отбележи, че от преписката по настоящото дело става ясно, че чешкият орган за защита на конкуренцията разследва за възможно практикуване на хищнически цени от страна на жалбоподателя на линията Прага—Острава от 2011 г. нататък, тоест за същото поведение като това, срещу което основно е насочено обжалваното решение.
- 61 От посочената преписка също следва, че в хода на това разследване чешкият орган за защита на конкуренцията е събрал хиляди страници доказателства, получени основно от жалбоподателя и конкурентните превозвачи (RegioJet и LEO Express).

- 62 Що се отнася до експертното становище на Университета в Пардубице, първо, следва да се отбележи, че в точки 128—130 от него, изтъкнати от Комисията и намиращи се под заглавието „Прехвърляне на разходи между различните принципи на обществения железопътен транспорт“, е посочено следното:
- „[поверително]“;
 - „[поверително]“;
 - „[поверително]“.
- 63 Второ, в точки 155—157 от експертното становище на университета в Пардубице, също изтъкнати от Комисията и намиращи се под заглавието „Идентифициране на някои противоречия в становището на [жалбоподателя]“, е посочено следното:
- „[поверително]“;
 - „[поверително]“; в това отношение в експертното становище е възпроизведен следния цитат:
„[поверително]“.
- 64 Трето, в точки 158—161 от експертното становище на университета в Пардубице, под заглавието „Противоречия в становището на [жалбоподателя] относно частта на променливите разходи и фиксиранияте разходи“, е посочено, че „[поверително]“ и че „[поверително]“.
- 65 Трябва да се констатира, че предходните бележки, противно на твърдението на жалбоподателя, че те са само често срещани формулировки, с които експертите целят да гарантират, че експертизата им няма да може да се оспори и че няма да им се търси евентуална отговорност, доказват, макар и непряко, че Комисията е имала основателни причини да предполага, че е извършено нарушение на член 102 ДФЕС от жалбоподателя и че при това положение тя е била в правото си да разпорежи провеждането на разглежданата проверка.
- 66 В това отношение следва да се припомни, че за оправдаването на проверки не е необходимо данните, с които Комисията разполага, да са били от естество да докажат без разумно съмнение наличието на нарушението, констатирано в обжалваното решение. Всъщност, това равнище на доказване се изисква за решенията на Комисията, в които тя констатира наличието на нарушение и налага глоби. За сметка на това за приемането на решение за проверка по смисъла на член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003 е достатъчно тя да разполага с данни и сериозни материални улики, които я карат да подозира, че е извършено нарушение (вж. в този смисъл решения от 14 март 2014 г., *Cementos Portland Valderrivas/Комисия*, Т-296/11, ЕУ:Т:2014:121, т. 43 и от 29 февруари 2016 г., *EGL и др./Комисия*, Т-251/12, непубликувано, ЕУ:Т:2016:114, т. 149).
- 67 С оглед на посочените по-горе данни изглежда, че Комисията е разполагала с подобни улики.
- 68 Освен това, дори да се предположи, че е основателен доводът на жалбоподателя, че събраните доказателства от чешкия орган за защита на конкуренцията доказват, че неговите приходи на линията Прага—Острава винаги са били по-високи от променливите разходи, достатъчно е да се припомни, че съгласно съдебната практика цени, по-ниски от средната стойност на общите разходи, които включват фиксиранияте и променливите разходи, но са по-високи от средната стойност на променливите разходи, също са в разрез с член 102 ДФЕС, когато са определени в рамките на план, чиято цел е отстраняване на конкурент (вж. в този смисъл решение от 3 юли 1991 г., *AKZO/Комисия*, С-62/86, ЕУ:С:1991:286, т. 72).

- 69 Накрая, що се отнася до довода на жалбоподателя, че липсата на достатъчно сериозни улики е потвърдена и с развитието на положението на линията Прага—Острава, характеризиращо се с високо равнище на конкуренция, Комисията напълно правилно посочва, че фактът, че стратегията на предприятието с господстващо положение не е срещнала очаквания успех не означава, че хищническото поведение на пазара не е довело до нарушение на конкуренцията.
- 70 С оглед на гореизложеното твърдението за нарушение, изведено от липсата на достатъчно сериозни улики, които позволяват да се направи предположение за нарушение на член 102 ДФЕС от жалбоподателя, състоящо се в практикуването на хищнически цени на линията Прага—Острава от 2011 г. нататък, трябва да се отхвърли.
- 71 При все това, доколкото проведеното от чешкия орган за защита на конкуренцията разследване се отнася само до твърдяното практикуване на хищнически цени на линията Прага—Острава от 2011 г. нататък, този извод не би могъл да се пренесе единствено на това основание към други форми на нарушение на член 102 ДФЕС, към други линии, различни от линията Прага—Острава, или към период, предшестваш 2011 г.
- 72 Като последица от това следва понастоящем да се разгледат улуките, с които Комисията е разполагала в това отношение, като се отчита нейният отговор на процесуално-организационните действия.

По други форми на нарушение на член 102 ДФЕС, други линии освен линията Прага—Острава и периода преди 2011 г.

– По други форми на нарушение на член 102 ДФЕС

- 73 Първо, в отговора си на горепосочените процесуално-организационни мерки Комисията се съгласява, че не е разполагала с улики, позволяващи да се направи предположение за извършването на други форми на нарушение на член 102 ДФЕС.
- 74 Второ, тя подчертава, че съгласно постоянната съдебна практика, когато прилага член 102 ДФЕС, тя е длъжна да разгледа търговската стратегия на дружеството, предмет на разследването, която би могла да покаже наличието на намерение или план за отстраняване на конкуренцията.
- 75 В бележките по отговора на Комисията на процесуално-организационните действия жалбоподателят оспорва тези последни доводи. Фактът, че Комисията била длъжна да разгледа неговата търговска стратегия, не можел при всички случаи да обоснове включването в предмета на разглежданата проверка на форми на нарушение на правилата на конкуренцията, за които тя не разполагала с достатъчно сериозни улики.
- 76 В това отношение от съдебната практика следва, че за да се прецени законността на прилаганата от господстващо предприятие ценова политика, по принцип следва да се изхожда от ценови критерии, основани на направени от самото господстващо предприятие разходи, както и от неговата стратегия (вж. решение от 17 февруари 2011 г., TeliaSonera Sverige, C-52/09, EU:C:2011:83, т. 41 и цитираната съдебна практика).
- 77 Също така от съдебната практика следва, че цени, по-ниски от средната стойност на общите разходи, които включват фиксираните и променливите разходи, но са по-високи от средната стойност на променливите разходи, също са в разрез с член 102 ДФЕС, когато са определени в рамките на план, чиято цел е отстраняване на конкурент (решение от 3 юли 1991 г., AKZO/Комисия, C-62/86, EU:C:1991:286, т. 72).

78 При това положение, когато Комисията разполага с достатъчно сериозни улики, които позволяват да се направи предположение за нарушение на член 102 ДФЕС, състоящо се в практикуване на хищнически цени, нейното разследване може да се отнася до стратегията на засегнатото предприятие. Освен това в края на член 1, първа алинея от обжалваното решение Комисията следва това разсъждение, като посочва, че освен практикуването на цени под себестойността, които могат да ограничат достъпа на трети лица до пазара или тяхното развитие на пазара на услуги за железопътен превоз на пътници, проверката ще обхваща и „всяка друга стратегия със същия ефект“. Впрочем този елемент не е бил оспорен от жалбоподателя.

79 За сметка на това с пълно право жалбоподателят твърди, че това разсъждение не би могло да представлява основателна причина за включването в предмета на разглежданата проверка на други форми на нарушение.

80 Всъщност с оглед по-конкретно на споменатия в точка 34 по-горе общ принцип същото това разсъждение не би могло да обоснове съдържанието на член 1 от обжалваното решение, съгласно което нарушението „включва по-конкретно“ практикуването на цени под себестойността, което може да включи в обхвата на разглежданата проверка всякаква друга форма на нарушение на член 102 ДФЕС, въпреки че Комисията не е разполагала с никаква улика в това отношение.

– *Относно другите линии освен линията Прага—Острава*

81 В това отношение, от една страна, Комисията представя в отговора си на извършените от Общия съд процесуално-организационни действия две оплаквания с дати от 17 октомври 2014 г. и от 1 март 2016 г., които са ѝ били отправени от LEO Express.

82 Двете оплаквания съдържали улики относно линията Прага—Кошице, град, разположен в източната част на Словашката република. Освен това оплакването от 1 март 2016 г. съдържало улики относно две други вътрешни линии — Острава—Колин и Оломоуц—Колин.

83 От друга страна, Комисията настоява върху факта, че и от документите, които не се отнасят до линията Прага—Острава, можело да се извлекат полезни данни за разследването на наличието на антиконкурентни практики относно последната линия, тъй като те се отнасят до въпроса за разходите на други железопътни линии и следователно представляват модел за обичайното разпределяне на разходите между различните линии.

84 В своето становище по отговора на Комисията на процесуално-организационните действия жалбоподателят оспорва тези елементи. Според него представените от Комисията елементи не съдържат никаква улика, която позволява да се предположи антиконкурентно поведение от негова страна на линията Прага—Кошице. Що се отнася до линиите Острава—Колин и Оломоуц—Колин, той изтъква, че тези линии на практика са неразделна част от линията Прага—Острава.

85 На първо място, следва да се посочи, че макар двете оплаквания да съдържат данни относно линията Прага—Кошице, тези данни не представляват достатъчно сериозни улики, които позволяват да се предположи, че са практикувани хищнически цени и на тази линия. В тях единствено е посочено, че жалбоподателят е злоупотребил с господстващото си положение, като е решил да въведе своите влакове SC Pendolino на тази линия, в отговор на подобните намерения на LEO Express, въпреки че той е бил спрял експлоатацията на тези влакове върху същата линия поради тяхната ограничена посещаемост.

- 86 В това отношение се припомня, че Комисията се е съгласила, че разполага само с улики, които позволяват да се предположи нарушение, състоящо се в прилагане на хищнически цени.
- 87 Дори да се предположи, че разглежданите данни могат да посочат непряко практикуването на хищнически цени и на линията Прага—Кошице, включването на тази линия в предмета на проверката Falcon при всички случаи би било несъвместимо с член 1 от обжалваното решение, който свежда своя предмет до територията на Чешката република.
- 88 На второ място, що се отнася до линиите Острава—Колин и Оломоуц—Колин, достатъчно е да се констатира, подобно на жалбоподателя, че те са неразделна част от линията Прага—Острава. Всъщност градовете Колин и Оломоуц са разположени на линията Прага—Острава, между тези два града. От това следва, че линиите Острава—Колин и Оломоуц—Колин вече са обхванати в текста на обжалваното решение, визиращ изрично линията Прага—Острава.
- 89 Следователно трябва да се заключи, че Комисията не е разполагала с достатъчно сериозни улики, които позволяват да се предположи, че жалбоподателят е практикувал хищнически цени на линии, различни от линията Прага—Острава.
- 90 Освен това самата Комисия потвърждава този извод, най-малкото имплицитно, когато набляга на значението на данните относно други линии за разглеждането на случая относно линията Прага—Острава.
- 91 При всички случаи, дори да се предположи, че последното разсъждение е основателно, то не позволява на Комисията да потвърди в обжалваното решение, че е разполагала с данни, от които може да се предположи, че жалбоподателят е практикувал хищнически цени „на някои железопътни линии, по-конкретно (но не само) на линията Прага—Острава“, въпреки че тя е разполагала с достатъчно сериозни улики само по отношение на тази последна линия.

– *Относно периода преди 2011 г.*

- 92 В това отношение от преписката следва, че първият конкурент на жалбоподателя, RegioJet, е започнал да експлоатира линията Прага—Острава едва през септември 2011 г. и че едва от тази дата чешкият орган за защита на конкуренцията разследва твърдяното неправомерно поведение на жалбоподателя на посочената линия.
- 93 При все това в отговора си на извършените от Общия съд процесуално-организационни действия Комисията представя документ с дата от 4 октомври 2010 г.
- 94 Според жалбоподателя този документ, тоест оплакване на RegioJet, не съдържа никакви релевантни данни. Ставало въпрос само за спекулации на последното.
- 95 При все това се налага констатацията, че макар представеният Комисията документ да е само оплакване, подадено от конкурент на жалбоподателя, то е формулирано по смислен начин и визира за периода преди 2011 г. същото поведение като това, за което Комисията разполага с достатъчно сериозни улики за периода от 2011 г. нататък.
- 96 Освен това, макар да е вярно, че първият конкурент на жалбоподателя, RegioJet, е започнал да заема линията Прага—Острава едва през 2011 г., а вторият, LEO Express, едва през 2012 г., само по себе си това не изключва възможността за неправомерно поведение от страна на жалбоподателя преди тази дата. Всъщност може разумно да се предположи, че за да се противопостави на нови конкуренти, предприятие с господстващо положение не би изчакало навлизането на конкуренцията на въпросния пазар, а би действало още преди това навлизане, за да му попречи или да го затрудни.

97 При това положение Комисията е могла да посочи в обжалваното решение периода „поне от 2011 г. нататък“ като вероятен период за подозираното нарушение.

– *Междинен извод*

98 С оглед на гореизложеното следва да се заключи, че към датата на приемане на обжалваното решение Комисията не е разполагала с достатъчно сериозни улики, които позволяват да се предположи, че е извършено нарушение на член 102 ДФЕС от жалбоподателя, състоящо се във форми, различни от твърдяното практикуване на хищнически цени, или което се отнася до линии, различни от линията Прага—Острава. За сметка на това тя е била в правото си да приеме за вероятен период на разглежданото нарушение периодът, започващ „поне от“ 2011 г.

Извод по второто и третото основание

99 При тези условия следва да се уважат частично второто и третото основание на настоящата жалба и обжалваното решение да се отмени в частта му относно твърдяното нарушение на член 102 ДФЕС на линии, различни от линията Прага—Острава, и относно форми на нарушение, различни от твърдяното практикуване на хищнически цени.

100 С оглед на този извод следва понастоящем да се анализират другите основания на жалбата.

По първото основание, изведено от произволния и непропорционален характер на обжалваното решение

101 Жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение представлява произволна и непропорционална намеса.

102 В това отношение, най-напред, жалбоподателят изтъква, че Комисията е имала на разположение няколко хиляди страници доказателства, произтичащи от процедурата пред чешкия орган за защита на конкуренцията. Освен това последният вече бил извършил неочаквана проверка в седалището на жалбоподателя. Нещо повече, жалбоподателят оказал изцяло помощ на посочения орган в хода на проведената от него административна процедура. Като последица от това фактическата обстановка от решаващо значение за воденото от Комисията разследване била определена подробно в преписката на посочения орган и Комисията не можела да очаква да получи в хода на разглежданата проверка допълнителни релевантни доказателства.

103 По-нататък, жалбоподателят счита, че било възможно да се постигне същия резултат с по-малко вмешателство, например посредством искане за предоставяне на информация.

104 Нещо повече, жалбоподателят подчертава, че разглежданото поведение вече било предмет на две съдебни производства, образувани по инициатива на двамата конкуренти, RegioJet и LEO Express.

105 Накрая, обжалваното решение нарушавало принципа на пропорционалност, тъй като предметът на проверката бил формулиран твърде широко.

106 Комисията иска това основание да се отхвърли.

107 Още в началото следва да се отхвърли първата част от това основание, изведена от произволния характер на обжалваното решение.

- 108 Всъщност според съдебната практика решение за извършване на проверка има произволен характер единствено когато е било прието при липсата на фактически обстоятелства, които могат да обосноват проверка. Това не е така, когато целта на проверката е да се съберат документите, които са необходими, за да се проверят действителността и обхватът на определено фактическо и правно положение, по отношение на което Комисията вече разполага с достатъчно сериозни улики, които позволяват да се предположи, че съответното предприятие е нарушило правилата на конкуренцията (вж. в този смисъл решение от 14 ноември 2012 г., Nexans France и Nexans/Комисия, T-135/09, EU:T:2012:596, т. 43 и цитираната съдебна практика).
- 109 От разглеждането на второто и третото основание обаче следва, че от една страна, Комисията е разполагала с достатъчно сериозни улики, които позволяват да се предположи, че е извършено нарушение на член 102 ДФЕС, състоящо се в практикуването на хищнически цени на линията Прага—Острава поне от 2011 г. нататък, и от друга страна, обжалваното решение трябва да се отмени в частта му, която се отнася до други форми на нарушение на член 102 ДФЕС и до други линии, поради липсата на достатъчно сериозни улики в това отношение.
- 110 При това положение обжалваното решение няма произволен характер.
- 111 Следователно първата част на първото основание трябва да се отхвърли.
- 112 Що се отнася до втората част на първото основание, изведена от непропорционалния характер на обжалваното решение, следва да се припомни, че по силата на принципа на пропорционалност съдържанието и формата на дейност на Съюза не трябва да надхвърлят необходимото за постигане на целите на Договорите (член 5, параграф 4 ДЕС).
- 113 Така този принцип изисква актовете на институциите на Съюза да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на преследваната цел, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, е уместно да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, и че породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с преследваните цели (вж. решение от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, T-289/11, T-290/11 и T-521/11, EU:T:2013:404, т. 192 и цитираната съдебна практика).
- 114 Изборът, който обаче прави Комисията между, от една страна, проверка, извършвана въз основа на обикновено упълномощаване или искане за предоставяне на информация, и от друга страна, проверка, разпоредена с решение, зависи не от обстоятелства като особено тежкото положение, крайната неотложност или необходимостта от пълна поверителност, а от изискванията на подходящо с оглед на особеностите на случая разследване. Поради това, когато решение за проверка цели единствено да даде възможност на Комисията да събере необходимите данни, за да прецени дали е налице нарушение на Договора, това решение не нарушава принципа на пропорционалност (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, T-289/11, T-290/11 и T-521/11, EU:T:2013:404, т. 193 и цитираната съдебна практика).
- 115 По принцип Комисията следва да прецени дали дадено сведение е необходимо за разкриване на нарушение на правилата на конкуренцията и дори вече да разполага с улики или даже с доказателства за наличието на нарушение, Комисията може с основание да счете за необходимо да разпореди допълнителни проверки, които да ѝ дадат възможност да определи по-точно обхвата или продължителността на нарушението (вж. решение от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, T-289/11, T-290/11 и T-521/11, EU:T:2013:404, т. 194 и цитираната съдебна практика).

- 116 Следователно не би могъл да се уважи доводът на жалбоподателя, че с оглед на спазване на принципа на пропорционалност Комисията е трябвало да прибегне до по-малко вмешателски средства, каквито са искане за предоставяне на информация по член 18 от Регламент № 1/2003, още повече че при обстоятелствата на настоящото дело е напълно очевидно, че преценката на поведението на жалбоподателя зависи от информация, която безспорно не би била предоставена доброволно на Комисията и следователно не би могло да бъде узната от последната по друг начин освен посредством проверка (вж. в този смисъл решения от 8 март 2007 г., *France Télécom/Комисия*, T-340/04, EU:T:2007:81, т. 150 и 153 и от 12 юли 2007 г., *СВ/Комисия*, T-266/03, непубликувано, EU:T:2007:223, т. 65).
- 117 Освен това, доколкото обжалваното решение се основава отчасти върху данните, съдържащи се в преписката на чешкия орган за защита на конкуренцията, който води разследване върху същото поведение на жалбоподателя и който му е отправил няколко искания за предоставяне на информация, е вероятно, че преписката на посочения орган вече е съдържаща всички сведения, които са могли да бъдат получени по този начин.
- 118 С оглед на съдебната практика, цитирана по-конкретно в точка 115 по-горе, доводът на жалбоподателя, че Комисията е трябвало да се задоволи с информацията, съдържаща се в преписката на чешкия орган за защита на конкуренцията, също не може да се уважи.
- 119 Що се отнася до довода, че същото поведение на жалбоподателя вече е било предмет на административно разследване и на две съдебни производства на национално равнище, достатъчно е да се припомни, че съгласно съдебната практика от разпоредбите на Регламент № 1/2003 не би могло да се направи заключение, че при положение че национален орган по конкуренция е започнал разследване относно определени факти, това незабавно създава пречка за самосезиране на Комисията във връзка с този случай или за предварителното му проучване от нея. Напротив, двата органа могат поне на предварителни етапи, каквито са разследванията, да работят успоредно и Комисията запазва възможността да образува производство за приемане на решение дори когато национален орган вече разглежда случая. На още по-голямо основание Комисията трябва да може да извърши проверка, доколкото решението, с което се разпорежда проверка, е акт, който само подготвя разглеждането на случая по същество и който не налага формалното образуване на производството по смисъла на член 11, параграф 6 от Регламент № 1/2003 (вж. в този смисъл решение от 8 март 2007 г., *France Télécom/Комисия*, T-340/04, EU:T:2007:81, т. 129 и цитираната съдебна практика). Този принцип е бил признат в случаите, в които националният орган по конкуренция прилага член 101 ДФЕС или член 102 ДФЕС. На още по-голямо основание той се прилага в случаите, в които воденото от националният орган за защита на конкуренцията разследване се основава единствено върху националното право. Тъкмо такъв обаче е конкретният случай.
- 120 Също така от постоянната съдебна практика следва, че за да изпълни възложената ѝ от Договора роля, Комисията не може да е обвързана от решение, постановено от национална юрисдикция в приложение на член 101, параграф 1 ДФЕС и член 102 ДФЕС. Следователно във всеки момент Комисията може да взема конкретни решения за прилагането на членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС дори когато дадено споразумение или практика вече е предмет на решение на национална юрисдикция и планираното от Комисията решение е в противоречие с посоченото юрисдикционно решение (вж. решение от 6 септември 2013 г., *Deutsche Bahn и др./Комисия*, T-289/11, T-290/11 и T-521/11, EU:T:2013:404, т. 200 и цитираната съдебна практика).
- 121 Вследствие на това висящите производства пред чешките юрисдикция също не могат да попречат на Комисията да извърши неочаквана проверка, каквато тя е разпоредила с обжалваното решение.

- 122 Освен това, що се отнася до споменатото в точка 8 по-горе решение на Městský soud v Praze (Общински съд Прага) от 10 декември 2015 г., следва да се отбележи, че обжалваното решение не е в разрез с това решение. Всъщност с решението си Městský soud v Praze (Общински съд Прага) е отхвърлил иска за обезщетение на LEO Express срещу жалбоподателя с мотив, че LEO Express не е доказало причинно-следствената връзка между претърпяната вреда и твърдяното антиконкурентно поведение на жалбоподателя. При все това след тази констатация вече не е било необходимо да се решава въпросът за антиконкурентния характер на последния и вследствие на това Městský soud v Praze (Общински съд Прага) не го е направил.
- 123 Що се отнася до довода на жалбоподателя, изведен от решението от 25 ноември 2014 г., Orange/Комисия (T-402/13, EU:T:2014:991), в което Общият съд е приел, че разглеждането на преписката, с която разполага националният орган за защита на конкуренцията, не представлява алтернатива на извършването на проверка, при положение че този орган изобщо не е направил проверка в помещенията на засегнатото предприятие и поради това решението му е прието само въз основа на информацията, която последното доброволно му е предоставило, следва да се отбележи, че Общият съд е направил подобно разсъждение, за да преодолее факта, че по това дело Комисията е избрала да извърши проверка, без да провери предварително сведенията, които националният орган за защита на конкуренцията е имал възможност да получи, що се отнася до сходни поведения (вж. в този смисъл решение от 25 ноември 2014 г., Orange/Комисия, T-402/13, EU:T:2014:991, т. 55 и 56). В конкретния случай обаче Общият съд констатира, че Комисията се е запознала с преписката на чешкия орган за защита на конкуренцията и е приела обжалваното решение едва след това.
- 124 Накрая, що се отнася до твърдението за нарушение, изведено от факта, че предметът на разглежданата проверка бил формулиран твърде широко в обжалваното решение, следва да се отбележи, че то вече беше разгледано в рамките на второто и третото основание и че след това разглеждане беше направен изводът, че обжалваното решение следва да се отмени в частта му, отнасяща се до всяка линия, различна от линията Прага—Острава, и в частта му относно всяко друго поведение, различно от твърдяното практикуване на хищнически цени.
- 125 За сметка на това, що се отнася до текста на обжалваното решение, посочващ периода, през който е било извършено нарушението, „поне от 2011 г. нататък“, Общият съд констатира все така при разглеждането на второто и третото основание, че Комисията е разполагала с улики не само относно периода, считано от 2011 г. нататък, но и относно периода преди 2011 г.
- 126 Освен това от съдебната практика следва, че Комисията не е длъжна да указва периода, през който нарушението е било извършено (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, T-289/11, T-290/11 и T-521/11, EU:T:2013:404, т. 170 и цитираната съдебна практика).
- 127 При това положение обжалваното решение не би могло да се счита за непропорционално с мотива, че в него предметът на проверката е бил формулиран твърде широко.
- 128 Вследствие на това и втората част на първото основание следва да се отхвърли и следователно това основание в неговата цялост.

По четвъртото основание, изведено от липсата на засягане на търговията между държавите членки и от липсата на господстващо положение на жалбоподателя на вътрешния пазар или в съществена част от него

- 129 Според жалбоподателя Комисията не е била компетентна да приеме обжалваното решение и да осъществи проверката. Всъщност, доколкото линията Прага—Острава, с дължина от 356 км, е незначителна на равнището на европейската железопътна мрежа, твърдяното антиконкурентно

поведение на жалбоподателя не можело да засегне чувствително търговията между държавите членки. Нещо повече, жалбоподателят не заемал господстващо положение на вътрешния пазар или в съществена част от него. Всъщност с оглед на неговото минимално значение в европейски мащаб железопътният транспорт на линията Прага—Острава не можел да се счита за съществена част от вътрешния пазар.

- 130 Жалбоподателят добавя, че това основание допълва второто основание и обратно, по-конкретно що се отнася до географския обхват на разглежданата проверка.
- 131 Комисията иска това основание да се отхвърли.
- 132 Съгласно член 102 ДФЕС несъвместима с вътрешния пазар и забранена е всяка злоупотреба от страна на едно или повече предприятия с господстващо положение в рамките на вътрешния пазар или в съществена част от него, доколкото тя може да повлияе върху търговията между държавите членки.
- 133 В това отношение в самото начало следва да се припомни, че условие, според което споразумение или антиконкурентна практика е забранена, доколкото с тях може да се засегне търговията между държавите членки, има за цел да определи обхвата на правото на Съюза спрямо този на държавите членки. Всъщност нарушаването на конкуренцията, резултат от дадено споразумение или практика, попада под съдържащите се в правото на Съюза забрани единствено ако това споразумение или практика може да засегне търговията между държави членки, докато в противен случай нарушаването не попада под тази забрана (вж. в този смисъл решение от 13 юли 1966 г., Consten и Grundig/Комисия, 56/64 и 58/64, EU:C:1966:41, стр. 495).
- 134 По-конкретно, самото наименование на Регламент № 1/2003 показва, че поверените на Комисията с този регламент правомощия имат за цел изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС. Тези две разпоредби забраняват определено поведение от страна на предприятията, доколкото то може да засегне търговията между държавите членки и има за цел или за резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на общия пазар. Ето защо Комисията може да използва правомощията си по извършване на проверка само за да разкрие подобно поведение (решение от 14 ноември 2012 г., Nexans France и Nexans/Комисия, Т-135/09, EU:T:2012:596, т. 99).
- 135 С оглед на тази съдебна практика следователно Комисията погрешно поддържа, че условието, според което споразумение или антиконкурентна практика е забранено, доколкото с тях може да се засегне търговията между държавите членки, се отнася само до съществуването, тоест до преценката за законосъобразността на евентуално окончателно решение на Комисията, и че поради това то не попада в обхвата на съдебния контрол на обжалваното решение.
- 136 Поради това следва да се провери дали това условие (наричано по-нататък „първото условие“) е изпълнено с оглед на презумираното нарушение, при това с оглед на констатацията, направена при разглеждането на второто и третото основание, според която Комисията не разполагала с достатъчно сериозни улики, позволяващи да се предположи, че е извършено нарушение на правилата на конкуренцията на линии, различни от линията Прага—Острава.
- 137 Освен това с оглед на факта, че презумираното от Комисията нарушение по настоящото дело е нарушение на член 102 ДФЕС, следва да се разгледа и условието, според което е забранено да се злоупотребява с господстващо положение на вътрешния пазар или в съществена част от него (наричано по-нататък „второто условие“).

- 138 Що се отнася до първото условие, следва в самото начало да се припомни, че макар да е вярно, че поведението, чийто последици се пораждат в рамките на територията на една-единствена държава членка, спадат към националния правен ред, а не към правния ред на Съюза (вж. в този смисъл решение от 31 май 1979 г., *Hugin Kassaregister и Hugin Cash Registers*/Комисия, 22/78, EU:C:1979:138, т. 17), това не променя факта, че когато предприятие с господстващо положение затвори достъпа до пазара на конкурентите, няма значение това, че това поведение се свежда до територията на една-единствена държава членка, тъй като то може да има отражение върху търговските потоци и върху конкуренцията на вътрешния пазар (решение от 9 ноември 1983 г., *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin*/Комисия, 322/81, EU:C:1983:313, т. 103).
- 139 Освен това член 102 ДФЕС не изисква да се докаже, че неправомерното поведение е засегнало значително търговията между държавите членки, а да се установи, че това поведение е от естество да има подобен ефект (решение от 9 ноември 1983 г., *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin*/Комисия, 322/81, EU:C:1983:313, т. 104).
- 140 Всъщност, за да може да засегне търговията между държавите членки, решение, споразумение или практика трябва въз основа на съвкупност от фактически и правни обстоятелства да позволява с достатъчна степен на вероятност да се предвиди, че упражнява пряко или непряко, действително или потенциално въздействие върху търговските потоци между държавите членки, и то по начин, който поражда опасения, че може да възпрепятства осъществяването на единния пазар между държавите членки (вж. решение от 16 април 2015 г., *Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej и Telefonia Dialog*, C-3/14, EU:C:2015:232, т. 51 и цитираната съдебна практика).
- 141 В конкретния случай обаче между страните е безспорно, първо, че линията Прага—Острава е считана за една от основните в Чешката република, по-конкретно поради факта, че няма пряка магистрала между Прага и Острава, град, разположен на десетина километра от полската граница и на няколко десетки километра от словашката граница, и второ, че конкурентните превозвачи, действащи на линията Прага—Острава, извършват дейност и в други държави членки, по-конкретно в Словашката република, и трето, че линията Прага—Острава е част от линиите на конкурентните превозвачи, по-конкретно към посочената държава членка.
- 142 Налага се констатацията, че в подобен контекст антиконкурентно поведение като презумираното от Комисията в конкретния случай напълно очевидно може да има отражение върху търговските потоци и върху конкуренцията на вътрешния пазар. Всъщност подобна злоупотреба е от естество да засегне икономическата позиция на конкурентните превозвачи, действащи в няколко държави членки, и следователно може да засегне конкуренцията не само на линията Прага—Острава и в Чешката република, но и поне непряко в по-широк мащаб в централна Европа, по-конкретно в Словакия.
- 143 Безспорно, ако презумираното нарушение беше, както наемква жалбоподателят, ограничено да участва, свързващ Хоцен (Чешка република) с Брандис над Орлицы (Чешка република), с дължина от 5 км, който е част от линията Прага—Острава, неговото влияние върху търговията между държавите членки би било по всяка вероятност незначително. Презумираното нарушение обаче не се свежда до посочения участък. То обхваща цялата линия Прага—Острава с дължина от 356 км.
- 144 Следва, че първото условие е изпълнено.
- 145 Що се отнася до второто условие, достатъчно е да се отбележи, че е безспорно между страните, че жалбоподателят заема господстващо положение по смисъла на член 102 ДФЕС по-конкретно на пазарите на доставката на услуги за превоз на пътници и на доставката на услуги за управление на железопътната инфраструктура в Чешката република (съображение 2 от обжалваното решение).

- 146 В съдебната практика обаче второто условие се счита за изпълнено дори в случаите, в които господстващото положение на засегнатото предприятие се свежда до област във вътрешността на държава членка (вж. в този смисъл решение от 25 октомври 2001 г., *Ambulanz Glöckner*, C-475/99, EU:C:2001:577, т. 38), дори до пристанище (вж. в този смисъл решение от 10 декември 1991 г., *Merci convenzionali porto di Genova*, C-179/90, EU:C:1991:464, т. 15).
- 147 На по-голямо основание това условие трябва да се счита за изпълнено в случая, в който господстващото положение на засегнатото предприятие обхваща цялата територия на държава членка като Чешката република.
- 148 Освен това жалбоподателят греша, като се основава на идеята, че именно железопътният транспорт на линията Прага—Острава трябва да представлява съществена част от вътрешния пазар. Всъщност, за да бъде приложим член 102 ДФЕС, трябва две отделни условия да са кумулативно изпълнени. От една страна, поведението, представляващо злоупотреба, трябва да може да засегне търговията между държавите членки. От друга страна, извършителят на тази злоупотреба трябва да заема господстващо положение на вътрешния пазар или в съществена част от него. От това следва, че член 102 ДФЕС се прилага дори в случаите, в които предприятие, което има господстващо положение на вътрешния пазар или в съществена част от него, злоупотребява с това господстващо положение само върху сегмент от пазара, който сам по себе си не представлява съществена част от вътрешния пазар, при условие все пак че тази злоупотреба може да засегне търговията между държавите членки. От предходното обаче следва, че това последно условие е изпълнено в конкретния случай.
- 149 Следователно второто условие също е изпълнено.
- 150 Поради това следва четвъртото основание да се отхвърли.

По петото основание, изведено от нарушение на принципите на правната сигурност и на защита на оправданите правни очаквания

- 151 Според жалбоподателя фактът, че чешкият орган за защита на конкуренцията разследва същото поведение, считано от 2011 г., е породил у него оправданите правни очаквания, че разследването ще се проведе само от посочения орган.
- 152 Тези оправдани правни очаквания били засилени от текста на Известието на Комисията относно сътрудничеството в рамките на мрежата от органите по конкуренцията (ОВ С 101, 2004 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 111) и от факта, че Комисията била напълно пасивна в периода между 2013 г., когато е получила оплакването, накарало я да приеме обжалваното решение, и 2016 г., когато е извършила разглежданата проверка.
- 153 Комисията оспорва тези доводи.
- 154 В това отношение от разпоредбите на Регламент № 1/2003 не може да се направи заключение, че при положение че национален орган по конкуренция е започнал разследване относно определени факти, това незабавно създава пречка за самосезиране на Комисията във връзка с този случай или за предварителното му проучване от нея. Напротив, от установеното от тази разпоредба изискване за съдействие следва, че двата органа могат, поне на предварителни етапи, каквито са разследванията, да работят успоредно и Комисията запазва възможността да образува производство за приемане на решение дори когато национален орган вече разглежда случая. Комисията на още по-голямо основание трябва да може да извърши проверка, доколкото решението, с което се разпорежда проверка, е акт, който само подготвя разглеждането на случая

по същество и който не налага формалното образуване на производството по смисъла на член 11, параграф 6 от Регламент № 1/2003 (вж. в този смисъл решение от 8 март 2007 г., France Télécom/Комисия, T-340/04, EU:T:2007:81, т. 129 и цитираната съдебна практика).

- 155 Освен това съгласно трайната съдебна практика съобразно с член 101, параграф 1 ДФЕС и член 102 ДФЕС по принцип Комисията не може да е обвързана от решение, постановено от национална юрисдикция или от национален орган за защита на конкуренцията. Следователно във всеки момент Комисията може да взема конкретни решения за прилагането на членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС дори когато дадено споразумение или практика вече е предмет на решение на национална юрисдикция и планираното от Комисията решение е в противоречие с посоченото правораздавателно решение (вж. решение от 25 ноември 2014 г., Orange/Комисия, T-402/13, EU:T:2014:991, т. 27 и цитираната съдебна практика).
- 156 Като последица от това воденото от чешкия орган за защита на конкуренцията разследване не би могло при всички случаи да породи оправдани правни очаквания по отношение жалбоподателя, че Комисията няма да се намеси.
- 157 В допълнение следва да се отбележи, че чешкият орган за защита на конкуренцията не води своето разследване въз основа на правото на Съюза, а въз основа националното право.
- 158 Що се отнася до факта, че Комисията е приела обжалваното решение едва през 2016 г., докато чешкият орган за защита на конкуренцията е водел своето разследване от 2011 г. нататък, и че Комисията е получила оплакване относно същото поведение на жалбоподателя през 2013 г., той не обезсилва извода, според който жалбоподателят не би могъл да се позове на оправданите правни очаквания в конкретния случай.
- 159 В това отношение е достатъчно да се припомни, че Комисията има право да предостави различни степени на приоритет на жалбите, с които е сезирана (вж. решение от 14 септември 2016 г., Trajektna luka Split/Комисия, T-57/15, непубликувано, EU:T:2016:470, т. 66 и цитираната съдебна практика).
- 160 Що се отнася до Известието на Комисията относно сътрудничеството в рамките на мрежата от органите по конкуренцията, следва да се отбележи, подобно на твърдяното от Комисията, че то се прилага само в хипотезата, в която националният орган за защита на конкуренцията прилага членове 101 ДФЕС или 102 ДФЕС. В конкретния случай това обаче не е така. Следователно посоченото известие също не е можело да породи оправдани правни очаквания у жалбоподателя.
- 161 Следва, че петото основание трябва да се отхвърли.

По шестото основание, изведено от нарушение на правото на неприкосновеност на личния живот и на правото на защита

- 162 Според жалбоподателя направеното с обжалваното решение накърняване на правото, гарантирано с член 7 от Хартата и с член 8 от ЕКПЧ, не изпълнява нито едно от трите условия, за да може да се счита за оправдано. Така то не било предвидено в закона, не преследвало законна цел, по-конкретно поради липсата на достатъчно сериозни улики, които позволяват да се предположи, че е извършено нарушение на правилата на конкуренцията от жалбоподателя, и не било необходимо в демократично общество, по-конкретно с оглед на воденото разследване от чешкият орган за защита на конкуренцията и двете висящи съдебни производства.

163 Нещо повече, обжалваното решение накърнявало правото, гарантирано с член 48 от Хартата и член 6 от ЕКПЧ, по-специално правото на жалбоподателя да бъде незабавно и в подробности информиран за характера и причините за обвинението срещу него. Всъщност, що се отнася до характера на обвинението, обжалваното решение било формулирано твърде широко, а що се отнася до обвинението, то не съдържало конкретни елементи.

164 Комисията иска това основание да се отхвърли.

По първата част на шестото основание, изведена от нарушението на член 7 от Хартата и на член 8 от ЕКПЧ

165 Съгласно член 7 от Хартата всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговите съобщения.

166 В това отношение член 52, параграф 1 от Хартата предвижда, че всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от настоящата Харта, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи. Освен това при спазване на принципа на пропорционалност ограничения могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора.

167 Що се отнася до член 8 от ЕКПЧ, член 52, параграф 3 от Хартата гласи, че „[д]околкото настоящата Харта съдържа права, съответстващи на права, гарантирани от [ЕКПЧ], техният смисъл и обхват са същите като дадените им в посочената Конвенция“.

168 Също така разясненията относно Хартата (ОВ С 303, 2007 г., стр. 17) уточняват, що се отнася до член 7 от Хартата, следното:

„В съответствие с член 52, параграф 3 [от Хартата] това право има същия смисъл и обхват, както съответния член от ЕКПЧ. От това следва, че ограниченията, които могат законно да им бъдат наложени, са същите, както разрешените от член 8 от ЕКПЧ: „(...) 2. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“.

169 При това положение, доколкото от съдебната практика следва, че упражняването на предоставените на Комисията от член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003 правомощия за проверка на дадено предприятие представлява очевидно вмешателство в неговото право на зачитане на личния живот, жилището и кореспонденцията му (решение от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, Т-289/11, Т-290/11 и Т-521/11, ЕУ:Т:2013:404, т. 65), следва да се провери дали обжалваното решение изпълнява условията, прогласени в член 52, параграф 1 от Хартата и в член 8, параграф 2 от ЕКПЧ.

170 Съгласно тези условия ограничението трябва най-напред да е предвидено в закон. Следователно разглежданата мярка трябва да има законово основание (вж. по аналогия решение от 28 май 2013 г., Trabelsi и др./Съвет, Т-187/11, ЕУ:Т:2013:273, т. 79 и цитираната съдебна практика).

171 В конкретния случай от съображенията на обжалваното решение следва, че то е било прието на основание член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003, която разпоредба всъщност предвижда правомощието на Комисията да разпoredи с решение проверки, на които предприятията и сдруженията от предприятия са длъжни да се подчинят.

- 172 Следователно условието, според което всяко накърняване на правото на неприкосновеност на личния живот трябва да е „предвидено в закон“, е изпълнено.
- 173 По-нататък, що се отнася до условието, според което при спазване на принципа на пропорционалност ограниченията могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора, от съдебната практика следва, че предоставените правомощия на Комисията с член 20 от Регламент № 1/2003 имат за цел да й позволят да изпълни възложената ѝ от Договорите задача да следи за спазването на правилата на конкуренцията във вътрешния пазар. Функцията на тези правила е да се избегне нарушаване на конкуренцията в ущърб на общия интерес, на отделните предприятия и на потребителите. Упражняването на правомощията, предоставени на Комисията с Регламент № 1/2003, помага за поддържането на искания с Договорите режим на конкуренция, чието спазване се налага по императивен начин на предприятията. При това положение следва, че като предоставя на Комисията правомощия за извършването на проверки без предварително известие Регламент № 1/2003 явно не накърнява правото, предвидено в член 7 от Хартата и член 8 от ЕКПЧ (вж. в този смисъл решение от 26 юни 1980 г., National Panasonic/Комисия, 136/79, EU:C:1980:169, т. 20).
- 174 При това положение с оглед на анализа на останалите основания от настоящата жалба, към които жалбоподателят препраща в този контекст, обжалваното решение, прието въз основа на Регламент № 1/2003, също отговаря на признатите от Съюза цели от общ интерес.
- 175 Накрая, що се отнася до въпроса дали обжалваното решение надхвърля необходимото за постигане на целта, спомената в точка 173 по-горе, достатъчно е да се припомни, че същият този въпрос вече беше анализиран при разглеждането на първото основание. След тази проверка обаче беше направен изводът, че с оглед на резултата от разглеждането на второто и третото основание обжалваното решение наистина е било прието при спазване на принципа на пропорционалност.
- 176 При това положение първата част на шестото основание, изведена от нарушение на член 7 от Хартата и на член 8 от ЕКПЧ, трябва да се отхвърли.

По втората част от шестото основание, изведена от нарушение на член 48 от Хартата и на член 6 от ЕКПЧ

- 177 Съгласно член 48, параграф 2 от Хартата „[н]а всеки обвиняем се гарантира зачитане на правото на защита“.
- 178 Що се отнася до член 6 от ЕКПЧ, разясненията относно Хартата уточняват следното:

„Съдържанието на член 48 съвпада с член 6, точки 2 и 3 от ЕКПЧ (...) В съответствие с член 52, параграф 3, това право има същото значение и обхват, както правото, гарантирано от ЕКПЧ“.

- 179 В това отношение следва да се припомни, че административното производство по Регламент № 1/2003, което се провежда пред Комисията, се подразделя на две отделни последователни фази, всяка от които има своя собствена вътрешна логика, а именно: от една страна — фаза на предварително разследване, а от друга — състезателна фаза. Фазата на предварителното разследване, през която Комисията използва предвидените в Регламент № 1/2003 правомощия за разследване и която продължава до изложението на възраженията, е предназначена да позволи на Комисията да събере всички релевантни доказателства, които потвърждават или не наличието на нарушение на нормите относно конкуренцията, и да приеме първоначална позиция във връзка с по-нататъшния ход и насоката на производството. Обратно на това,

състезателната фаза, обхващаща периода от изложението на възраженията до приемането на окончателно решение, трябва да позволи на Комисията да се произнесе окончателно по предявеното нарушение (вж. решение от 8 юли 2008 г., AC-Treuhand/Комисия, T-99/04, EU:T:2008:256, т. 47 и цитираната съдебна практика).

- 180 От една страна, що се отнася до фазата на предварителното разследване, Съдът уточнява, че началният ѝ момент е датата, на която, упражнявайки предоставените ѝ с членове 18 и 20 от Регламент № 1/2003 правомощия, Комисията приема мерки, които включват обвинение в извършване на нарушение и имат значително отражение върху положението на заподозрените предприятия. От друга страна, от практиката на Съда следва, че чрез изложението на възраженията засегнатото предприятие се информира едва в началото на състезателната фаза на производството за всички основни доказателства, на които Комисията се основава на този етап от производството, и че това предприятие разполага с право на достъп до преписката с цел осигуряване на ефективното упражняване на правото му на защита. Ето защо съответното предприятие може да се позовава на правото си на защита в пълен обем едва след изпращане на изложението на възраженията. Всъщност, ако това право се отнасяше до периода, предхождащ изпращането на изложението на възраженията, ефективността на разследването на Комисията би била намалена, тъй като още по време на фазата на предварителното разследване засегнатото предприятие би било в състояние да установи сведенията, известни на Комисията, а следователно и тези, които все още биха могли да бъдат укрити от нея (вж. решение от 8 юли 2008 г., AC-Treuhand/Комисия, T-99/04, EU:T:2008:256, т. 48 и цитираната съдебна практика).
- 181 Несъмнено, взетите от Комисията мерки по разследването през фазата на предварителното разследване, по-специално мерките за контрол и исканията за предоставяне на информация на основание членове 18 и 20 от Регламент № 1/2003, по естеството си включват обвинение в извършване на нарушение и могат да имат съществено отражение върху положението на заподозрените предприятия (решение от 8 юли 2008 г., AC-Treuhand/Комисия, T-99/04, EU:T:2008:256, т. 50). Всъщност дори ако от формална гледна точка засегнатото предприятие няма статут на „обвинено“ в хода на фазата на предварителното разследване, от материална гледна точка откриването на разследването по отношение на него, по-специално чрез предприемане на действия по събиране на доказателства, които го засягат, по правило не може да се разделя от наличието на съмнения и следователно на имплицитен упрек, който оправдава предприемането на тази мярка (решение от 8 юли 2008 г., AC-Treuhand/Комисия, T-99/04, EU:T:2008:256, т. 52). Следователно е важно да се избягва непоправимото увреждане на правото на защита в хода на тази фаза от административното производство, тъй като предприетите действия по събиране на доказателства могат да бъдат от решаващо естество за осигуряване на доказателства относно неправомерния характер на действията на предприятията, които могат да доведат до ангажиране на тяхната отговорност (вж. решение от 8 юли 2008 г., AC-Treuhand/Комисия, T-99/04, EU:T:2008:256, т. 51 и цитираната съдебна практика). От това следва, че Комисията е длъжна да информира засегнатото предприятие по-специално за предмета и целта на текущото разследване на етапа на първата предприета спрямо него мярка. В това отношение мотивирането трябва по-конкретно да позволи на това предприятие да разбере целта и предмета на разследването, което включва уточняване на предполагаемото нарушение, и в този контекст на обстоятелството, че срещу него могат да бъдат повдигнати обвинения, свързани с посоченото евентуално нарушение, за да може то да вземе мерките, които счита за необходими за оправдаването си, и така да подготви защитата си на етапа на състезателната фаза на административното производство (решение от 8 юли 2008 г., AC-Treuhand/Комисия, T-99/04, EU:T:2008:256, т. 56).
- 182 С оглед обаче на разглеждането на второто и третото основание, в резултат на което беше заключено, че следва да се отмени обжалваното решение в частта му относно линиите, различни от линията Прага—Острава, и в частта му относно поведение, различно от

твърдяното практикуване на цени, по-ниски от себестойността, налага се констатацията, че в останалата част мотивите на обжалваното решение отговарят на изискванията, произтичащи от Регламент № 1/2003 и от съдебната практика.

- 183 При това положение обжалваното решение, което се вписва в рамките на фазата на предварително разследване на административното производство по Регламент № 1/2003, трябва да се счита за прието при спазване на правото на защита на жалбоподателя.
- 184 Следователно втората част на шестото основание, изведена от нарушение на член 48 от Хартата и на член 6 от ЕКПЧ, също трябва да се отхвърли.
- 185 При това положение шестото основание следва да се отхвърли.
- 186 Въз основа на гореизложеното следва, първо, да се отмени обжалваното решение в частта му относно линиите, различни от линията Прага—Острава, и относно поведение, различно от презумираното практикуване на цени, по-ниски от себестойността, и второ, да се отхвърли жалбата в останалата ѝ част.

По съдебните разноски

- 187 Съгласно член 134, параграф 3 от Процедурния правилник, ако страните са загубили съответно по едно или няколко от предявените основания, всяка страна понася направените от нея съдебни разноски. Общият съд обаче може да реши една от страните да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и част от съдебните разноски на другата страна, ако обстоятелствата по делото оправдават това.
- 188 В конкретния случай, доколкото обжалваното решение трябва да се отмени частично, Общият съд счита, че следва всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав)

реши:

- 1) **Отменя Решение С(2016) 2417 окончателен на Комисията от 18 април 2016 г. относно процедура по прилагане на член 20, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003, адресирано до České dráhy, a.s., както и до всички пряко или непряко контролирани от него дружества, с което им се разпорежда да се подчинят на проверка (преписка АТ.40156 — Falcon), в частта му относно линии, различни от линията Прага—Острава, и поведение, различно от твърдяното практикуване на цени, по-ниски от себестойността.**
- 2) **Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.**
- 3) **Всяка страна понася направените от нея съдебни разноски.**

Collins

Barents

Passer

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 20 юни 2018 година.

Подписи